RÖNNBÄCK, OSCAR (f. 1888): *Kalle Svensk vid gränspolisen*. Litteraturförlaget, 1941.// Forts. av: *Kalle Svensk följer spåret*, 1943.

Han lär ha funnits i verkligheten, denne fenomenalt modige och starke gränspolis. Enligt baksidestexten var han en ”kärnsund, rakryggad, hederlig och äventyrsladdad skogsman”. Han har en gång varit anställd av tullen, men som det livet blev honom för enahanda, sökte han sig till gränspolisen. I Haparanda har han en chef, men mestadels tycks han operera på eget initiativ, som ett slags frilanspolis med en aktionsradie från Könkämäälven i öster till gränsen mot Norge i norr och väster. Hans följeslagare, den trofaste Heiki, är en finne utan efternamn, ett hittebarn som fostrats bland samerna och sedan fått låna namn av en nybyggare i Jukkasjärvi. Uthållig, snabb och stark som få smyger Heiki omkring. Han har spårsinne som en jakthund och är trofast som en sådan mot sin kollega Kalle Svensk. Trots att de två inte alltid är tillsammans finns de för varandra, och när det verkligen bränner till står de sida vid sida och slåss mot män som smugglar vapen och valuta, narkotika, sprit och kaffe. I den ena sammandrabbningen efter den andra knäcker de ben och skjuter huvuden av skurkar av olika nationaliteter. Trots de enorma avstånden och den obanade terrängen tar man sig fram överallt, möts och skiljs, sänder bud till varandra, telepatiskt eller med folk man råkar möta. Strax därpå träffas man och fortsätter som om ingenting hänt – sedan man lagom tillbakahållet delgett varandra sina bravader.

Mängden av namn på orter och vattendrag, fjäll och raststugor förstärker känslan av att denne stålman, ibland nästan komiskt lik en seriefigur ur *Levande Livet* eller andra efterkrigsmagasin, rör sig i en alldeles verklig fjällvärld. Äventyren kan exakt följas på Norrbottenskartan. Lika obesvärat rör sig hjälten i den internationella miljö som stadshotellet i Haparanda och gränsstationen i Karungi utgör under kriget. Hos doktorn i Jokkmokk är Kalle Svensk en kärkommen och beundrad gäst. Tillsammans med landsfiskalen och pastorn lyssnar han när hans värd beskriver fjällfolket för en gränspolisinspektor från södra Sverige:

> Nej, folket här uppe är inte alls som de som leva sydpå [...] men det är ett bra folk och man bör låta dem ha sitt för sig själva och vara i fred. Fråga förresten landsfiskalen, han har nog en aning om deras rättsuppfattning – ödemarkens lag kan man ju kalla den om man är romantisk, men det är en sträng lag och en rättvis lag [...] Korna ha det många gånger bättre ombonat i sina fjäs än människorna i stugorna – men det är ett härdigt

och förnöjsamt folk – ett präktigt folk [...] De skydda och hjälpa varandra – men då ska det vara rejäla karlar, ty fähundar tål man inte här. (37)

Lindskog, Gerda Helena, *Norrbarn: Norrland i 1900-talets svenskspråkiga barn- och ungdomslitteratur,* h:ström - Text & kultur, Umeå, 2013